

§ 49 cit. nař., a dále i ustanovením o suspensi a o disciplinárním propuštění (§§ 51 a 52 cit. nař.). O tom, co pokládati sluší za dostatečný důvod k propuštění zaměstnance, rozhodují výhradně na základě uvedených ustanovení s hlediska hmotného práva obecní orgány k tomu povolané a jím nadřízené úřady správní, nikoli však soudy. Nález propouštěcí jest totiž pokládati za úkon veřejnoprávní moci, obci příslušející. Takovýmto nálezem je tedy soud vázán při posuzování jeho po stránce hmotné a nelze mu prováděti důkazy o tom, zda žalobce skutečně se prohřešil proti služebním povinnostem. Toliko, pokud jde o stránku formální, lze nález přezkoumati, totiž byly-li zachovány formální náležitosti pro provedení disciplinárního řízení platné (§ 49) (srov. rozh. č. 11895, obdobně i rozh. č. 2630, 5911, 4690 Sb. n. s.). Podle zjištění nižších soudů byl žalobce obeslán k výslechu a byl také po sdělení mu četnického oznámení podrobně o obsahu jeho vyslechnut vyšetřujícím komisařem, podal též svým obhájcem písemné vyjádření o skutcích za vinu mu daných, byli i další svědci slyšeni a podle výsledků celého disciplinárního řízení byl pak nálezem vládního komisaře propuštěn a nález žalobci doručen. Dovolací soud schvaluje právní názor, že slova v § 49, odst. 3 cit. nař. »o ústním jednání se sepiše protokol« naznačují jen, že o výslechu jednotlivých osob za vyšetřování, jež se koná ústně (§ 49, odst. 2 cit. nař.), má býti sepsán protokol. Vládní komisař byl v tomto případě oprávněn k vydání propouštěcího nálezu, ježto šlo jen o opatření běžné správy bez zásahu do majetkového stavu obce a jeho podstaty (obdobně rozh. č. 6494 Sb. n. s.). Je-li tomu tak, stalo se propuštění dovolatele formálně bezvadně a jest proto i soud jím vázán.

Čís. 15560.

K čl. 126 obch. zák.

I bezvýsledná předchozí berní exekuce stačí.

Pokud stačí i vážný pokus o mobilární exekuci.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, R I 1183/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli — Československému státu — exekuci zabavením práva, jež povinnému jako veřejnému obchodnímu společníkovi veřejné obchodní společnosti Sch. přísluší, zejména na vydání podílu na jmění společenském v případě zrušení společnosti, vydáním záповědi povinnému, aby se jakéhokoliv nakládání se zabaveným právem zdržela a vydání záповědi veřejné obchodní společnosti Sch., aby povinnému ze zabaveného práva ničeho neplnila. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu poddlužníka exekučnímu návrhu nevyhověl. **D ů v o d y:** Podle čl. 119 obch. zák. má společenské jmění v prvé řadě sloužiti k uspokojení věřitelů společnosti a exekuce může býti vedena na podíl dlužníkův teprve tehdy, když byl podán důkaz, že exekuce vedená na soukromé jmění společníkovo zcela aneb částečně zůstala bez-

výsledná. Vymáhající strana však důkazu takového nepodala, předložila pouze příkaz berního úřadu k výkonu mobilární exekuce. Tato správní exekuce zůstala však bezvýsledná, neboť podle osvědčení městského úřadu obsaženého v relaci berního vykonavatele na příkazu samém, dlužník v D. nebyl a není hlášen. Z toho plyne, že exekuce podle čl. 126 obch. zák. nezůstala bezvýsledná proto, že by snad zde nebylo dostatečného jmění k uspokojení pohledávky vymáhajícího věřitele, nýbrž proto, že vymáhající věřitel vedl exekuci proti dlužníkovi v místě, kde nikdy nebydlil a nebydlí, tudíž exekuce neměla a nemohla mít nikdy úspěchu, neboť tím byly porušeny stěžejní zásady § 54, odst. 1 a 3 ex. ř. Poněvadž návrhu na povolení exekuce zabavením práva dlužníkovy, zejména na vydání podílu na jmění společenském v případě zrušení společnosti, schází nutný předpoklad podle § 126 obch. zák., neměl první soud exekuci povolit.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podmínkou povolení exekuce na vydání tak zvaného vypořádacího — likvidačního — podílu podle čl. 126 obch. zák. veřejného společníka jest, aby soukromý věřitel společníkův provedl na soukromé jmění společníkovo bezvýsledně exekuci. Rekursní soud v souzeném případě vychází ze zjištění, že vymáhající věřitel provedl sice správní exekuci vůči povinnému bezvýsledně, že však při tom byly porušeny stěžejní zásady § 54 č. 1 a 3 ex. ř., protože byla vedena exekuce proti povinnému v místě, kde nikdy nebydlil a nebydlí. S názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Šlo především o berní exekuci proti daňovému dlužníkovi, jež může býti vymáhána exekucí berní nebo exekucí soudní (§ 343 zák. č. 76/27 Sb. z. a n.), a úřad zakročivší v tomto případě o exekuci berní byl k tomu podle § 345 příslušný. Vymáhající věřitel mohl v tomto případě předpokládati, že daňový dlužník, jenž jest veřejným společníkem tuzemské společnosti, která v tuzemsku obchody provádí, může mít v tuzemsku jiné ještě movité jmění mimo předmět, na nějž se vede tato exekuce, třebaže v tuzemsku nebydlil, a proto se vážně pokusil o mobilární exekuci (§ 346, odst. 2 téhož zákona). Selhal-li tento pokus, a zůstala-li tato exekuce bez výsledku, splněna byla přece zákonná náležitost pro vedení exekuce na vydání vypořádacího podílu povinného podle čl. 126 obch. zák. Vymáhající věřitel tento předpoklad v exekucním návrhu nejen tvrdil, nýbrž i doložil spisy bezvýslednou berní exekuci. Čl. 126 obch. zák. nerozlišuje mezi exekucí soudní a exekucí berní, a hledíc k předpisům §§ 368, 369 zák. č. 76/27 Sb. z. a n. nelze pochybovati o rovném jich postavení. Poněvadž pak vymáhající věřitel označil v návrhu i další okolnosti uvedené v § 54 č. 1, 2, 3 ex. ř., neměl první soud příčiny nevyhověti návrhu, a pokud rekursní soud vycházejí z jiného právního názoru na věc návrh zamítl, neposoudil věc po právní stránce správně.